

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

*Komisja Prawna
Przewodniczący*

12.2.2009

Pan Miroslav Ouzký
Przewodniczący
Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności
BRUKSELA

Dotyczy: Opinii w sprawie podstawy prawnej wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (przekształcenie) (COM(2008)0505 – C6- – 2008/0165(COD))

Szanowny Panie Przewodniczący,

Przebieg procedury

Dnia 23 września 2008 r. wymieniony powyżej wniosek dotyczący przekształcenia rozporządzenia został przedłożony Komisji Prawnej, jako komisji właściwej w kwestiach prawnych w celu wydania opinii, zgodnie z art. 80a regulaminu¹.

---

¹ Przekształcenie polega na przyjęciu nowego aktu prawnego, który łączy, w ramach jednego tekstu, zarówno zmiany merytoryczne wprowadzane przez nowy akt do wcześniejszego aktu, jak i niezmienione postanowienia wcześniejszego aktu. Nowy akt prawny zastępuje i uchyla akt wcześniejszy. Jest ono regulowane porozumieniem międzyinstytucjonalnym z dnia 28 listopada 2001 r. (Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 1) oraz art. 80a Regulaminu. Ten ostatni brzmi następująco:

„1. W przypadku przedłożenia Parlamentowi przez Komisję wniosku dotyczącego przekształcenia prawa wspólnotowego, wniosek ten przekazywany jest komisji właściwej w kwestiach prawnych oraz komisji przedmiotowo właściwej.

2. Komisja właściwa w kwestiach prawnych rozpatruje wniosek zgodnie z ustaleniami przyjętymi na poziomie międzyinstytucjonalnym w celu zbadania, czy nie obejmuje on zmian merytorycznych innych niż te, które określono w nim jako takie.

Poprawki do tekstu wniosku nie są dopuszczalne w ramach rozpatrywania wniosku. Art. 80 ust. 3 akapit drugi

Zgodnie z opinią Wydziału Prawnego, którego przedstawiciele uczestniczyli w posiedzeniach konsultacyjnej grupy roboczej analizującej wniosek dotyczący przekształcenia, i zgodnie z zaleceniami sprawozdawcy komisji opiniodawczej, Komisja Prawna stwierdziła, że omawiany wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te, które zostały określone jako takie we wniosku lub w opinii grupy roboczej oraz że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniej przyjętych aktów z tymi zmianami wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejącego tekstu, bez zmian merytorycznych.

Co więcej, zgodnie z art. 80a ust. 2 i art. 80 ust. 3 Komisja Prawna uznała techniczne dostosowania zaproponowane w opinii wyżej wspomnianej grupy roboczej za konieczne do zapewnienia zgodności wniosku z zasadami dotyczącymi przekształcenia.

Po przedyskutowaniu sprawy na posiedzeniu w dniu 15 grudnia 2008 r. Komisja Prawna zaleciła, 13 głosami za¹ i bez głosów wstrzymujących się, by Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności będąca komisją właściwą przystąpiła do rozpatrywania rzeczonoego wniosku zgodnie z przedstawionymi sugestiami oraz z art. 80a).

Pismem z dnia 23 września 2008 r. zwrócił się Pan do Komisji Prawnej zgodnie z art. 35 ust. 2 Regulaminu o rozpatrzenie, czy podstawa prawna ww. wniosku Komisji jest ważna.

Komisja rozpatrzyła powyższą sprawę na posiedzeniu w dniu 12 lutego 2009 r.

Rozważane podstawy prawne

Art. 175 ust. 1 traktatu WE brzmi:

„1. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 251 i po konsultacji

---

stosuje się jednak w odniesieniu do przepisów niezmienionych we wniosku dotyczącym przekształcenia.

3. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek nie wnosi do prawa wspólnotowego zmian merytorycznych innych niż te, które we wniosku określono jako takie, informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

W takim przypadku, poza poprawkami spełniającymi warunki przewidziane w art. 150 i 151, komisja przedmiotowo właściwa dopuszcza wyłącznie poprawki dotyczące części wniosku zawierających zmiany.

Poprawki do niezmienionych fragmentów mogą być jednak dopuszczone w drodze wyjątku, po rozpatrzeniu każdej z nich przez przewodniczącego tej komisji, jeżeli uzna on, że istnieją ku temu istotne przyczyny związane z wewnętrzną spójnością tekstu lub ze związkiem tych poprawek z innymi dopuszczonymi zmianami. Przyczyny te należy wymienić w pisemnym uzasadnieniu do poprawek.

4. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek obejmuje zmiany merytoryczne inne niż te, które określono w nim jako takie, proponuje Parlamentowi odrzucenie wniosku i informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

Przewodniczący zwraca się w tym przypadku do Komisji o wycofanie wniosku. Jeżeli Komisja wycofa wniosek, Przewodniczący stwierdza bezprzedmiotowość procedury i informuje o tym Radę. W przypadku niewycofania wniosku przez Komisję Parlament odsyła go do komisji przedmiotowo właściwej, która rozpatruje wniosek zgodnie ze zwykłą procedurą.

¹ Obecni byli następujący posłowie: Giuseppe Gargani (przewodniczący), Bert Doorn, Othmar Karas, Klaus-Heiner Lehne, Manuel Medina Ortega, Diana Wallis, Monica Frassoni, Francesco Enrico Speroni, Jean-Paul Gauzès, Georgios Papastamkos, Costas Botopoulos, Ieke van den Burg, Eva Lichtenberger.

z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym oraz Komitetem Regionów, decyduje o działaniu służącym osiągnięciu celów określonych w artykule 174, które ma być podjęte przez Wspólnotę.¹”

Art. 133 traktatu WE brzmi:

„1. Wspólna polityka handlowa jest oparta na jednolitych zasadach, zwłaszcza w odniesieniu do zmian stawek celnych, zawierania umów celnych i handlowych, ujednoczenia środków liberalizacyjnych, polityki eksportowej i handlowych środków ochronnych podejmowanych w przypadku dumpingu lub subsydiów.

2. Komisja przedkłada Radzie propozycje w celu wykonania wspólnej polityki handlowej.

3. Jeżeli istnieje potrzeba wynegocjowania umów z jednym lub większą liczbą państw albo organizacji międzynarodowych, Komisja przedstawia zalecenia Radzie, która upoważnia ją do rozpoczęcia koniecznych rokowań. Rada i Komisja są odpowiedzialne za zapewnienie zgodności umów będących przedmiotem rokowań z wewnętrznymi politykami i zasadami Wspólnoty.

Komisja prowadzi te rokowania w konsultacji ze specjalnym komitetem wyznaczonym przez Radę w celu wsparcia jej w tym zadaniu i w ramach wytycznych, które Rada może do niej kierować. Komisja regularnie składa specjalnemu komitetowi sprawozdanie w sprawie postępu w rokowaniach.

Stosują się odpowiednie postanowienia artykułu 300.

4. W wykonywaniu uprawnień przyznanych jej niniejszym artykułem Rada stanowi większością kwalifikowaną.

5. Ustępy 1-4 stosują się również do rokowań i zawierania umów w dziedzinie handlu usługami i handlowych aspektów własności intelektualnej, w zakresie, w jakim umowy te nie są objęte tymi ustępami i bez uszczerbku dla ustępu 6.

Na zasadzie odstępstwa od ustępu 4, Rada, prowadząc rokowania i zawierając umowę w jednej z dziedzin określonych w akapicie pierwszym, stanowi jednomyślnie, jeżeli umowa ta zawiera postanowienia wymagające jednomyślności do przyjęcia przepisów wewnętrznych lub jeżeli dotyczy ona dziedziny, w której Wspólnota nie wykonała jeszcze, przyjmując przepisy wewnętrzne, uprawnień przyznanych jej niniejszym Traktatem.

W odniesieniu do rokowań i zawierania umów horyzontalnych, Rada stanowi jednomyślnie w zakresie, w jakim dotyczą one również poprzedniego akapitu lub drugiego akapitu ustępu 6.

Niniejszy ustęp nie narusza prawa Państw Członkowskich do utrzymywania i zawierania umów z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi, w zakresie, w jakim umowy te są zgodne z prawem wspólnotowym i innymi odpowiednimi umowami międzynarodowymi.

6. Rada nie może zawrzeć umowy, jeśli zawiera ona postanowienia wykraczające poza

---

¹ Art. 174 traktatu WE ustala cele polityki wspólnotowej w zakresie ochrony środowiska naturalnego.

wewnętrzne kompetencje Wspólnoty, w szczególności zmierzające do harmonizacji ustawowych i wykonawczych przepisów Państw Członkowskich w dziedzinie, w której niniejszy Traktat wyklucza harmonizację.

Z tego względu, na zasadzie odstępstwa od pierwszego akapitu ustępu 5, umowy dotyczące handlu usługami w dziedzinie kultury i audiowizualnymi, usługami edukacyjnymi oraz usługami socjalnymi i w zakresie zdrowia ludzkiego należą do dzielonych kompetencji Wspólnoty i jej Państw Członkowskich. Wskutek tego, oprócz decyzji Wspólnoty podjętej zgodnie z odpowiednimi postanowieniami artykułu 300, rokowania w sprawie takich umów wymagają wspólnego porozumienia Państw Członkowskich. Umowy będące przedmiotem tych rokowań są zawierane wspólnie przez Wspólnotę i Państwa Członkowskie.

Rokowania i zawieranie umów międzynarodowych w dziedzinie transportu podlegają postanowieniom tytułu V i artykułu 300.

7. Bez uszczerbku dla pierwszego akapitu ustępu 6, Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może rozszerzyć zastosowanie ustępów 1-4 na rokowania i umowy międzynarodowe dotyczące praw własności intelektualnej w zakresie, w jakim nie są one objęte ustępem 5.”

Art. 300 traktatu WE brzmi:

1. W przypadku gdy postanowienia niniejszego Traktatu przewidują zawarcie umów między Wspólnotą a jednym lub większą liczbą państw albo organizacji międzynarodowych, Komisja przedstawia zalecenie Radzie, która ją upoważnia do rozpoczęcia niezbędnych rokowań. Komisja prowadzi rokowania w konsultacji ze specjalnymi komitetami wyznaczonymi przez Radę w celu wsparcia jej w tym zadaniu i w ramach dyrektyw, jakie Rada może do niej kierować.

W wykonywaniu uprawnień przyznanych jej niniejszym ustępem Rada stanowi większością kwalifikowaną, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustępie 2 akapit pierwszy, w których Rada stanowi jednomyślnie.

2. Z zastrzeżeniem uprawnień przyznanych Komisji w tej dziedzinie, o podpisaniu, któremu może towarzyszyć decyzja o tymczasowym stosowaniu przed wejściem w życie, jak również o zawarciu umów decyduje Rada, stanowiąca większością kwalifikowaną na wniosek Komisji. Rada stanowi jednomyślnie, gdy umowa dotyczy dziedziny, w której do przyjęcia przepisów wewnętrznych wymagana jest jednomyślność, jak również gdy chodzi o umowy określone w artykule 310.

Na zasadzie odstępstwa od reguł ustępu 3, te same procedury mają zastosowanie do decyzji o zawieszeniu stosowania umowy, jak również do ustalenia stanowisk, które mają być zajęte w imieniu Wspólnoty w organie utworzonym przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć decyzje mające skutki prawne, z wyjątkiem decyzji uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy.

Parlament Europejski jest natychmiast i w pełni informowany o każdej decyzji podjętej na mocy niniejszego ustępu, dotyczącej tymczasowego stosowania lub zawieszenia umów lub

ustalenia stanowiska wspólnotowego w organie utworzonym przez umowę.

3. Rada zawiera umowy po konsultacji z Parlamentem Europejskim, z wyjątkiem umów określonych w artykule 133 ustęp 3, włącznie z przypadkami, gdy umowa dotyczy dziedziny, w której do przyjęcia wewnętrznych przepisów wymagana jest procedura określona w artykule 251 lub określona w artykule 252. Parlament Europejski wyraża swoją opinię w terminie, który może ustalić Rada, stosownie do pilności sprawy. W przypadku braku opinii w tym terminie Rada może stanowić samodzielnie.

Na zasadzie odstępstwa od postanowień poprzedniego akapitu, umowy określone w artykule 310, inne umowy, które tworzą specyficzne ramy instytucjonalne poprzez organizację procedur współpracy, umowy mające istotne implikacje budżetowe dla Wspólnoty oraz umowy powodujące zmianę aktu przyjętego według procedury określonej w artykule 251 są zawierane po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego.

Rada i Parlament Europejski mogą, w pilnych przypadkach, uzgodnić termin wyrażenia zgody.

4. Zawierając umowę, Rada może, na zasadzie odstępstwa od ustępu 2, upoważnić Komisję do zatwierdzania poprawek w imieniu Wspólnoty, gdy umowa przewiduje, że poprawki te powinny być przyjęte według procedury uproszczonej lub przez organ utworzony przez tę umowę; Rada może dołączyć do takiego upoważnienia pewne warunki specyficzne.

5. W przypadku gdy Rada zamierza zawrzeć umowę zmieniającą niniejszy Traktat, zmiany takie powinny być najpierw przyjęte zgodnie z procedurą określoną w artykule 48 Traktatu o Unii Europejskiej.

6. Parlament Europejski, Rada, Komisja lub Państwo Członkowskie mogą uzyskać opinię Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności przewidywanej umowy z postanowieniami niniejszego Traktatu. Jeśli opinia Trybunału Sprawiedliwości jest negatywna, umowa może wejść w życie wyłącznie na warunkach określonych w artykule 48 Traktatu o Unii Europejskiej.

7. Umowy zawarte zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule wiążą instytucje Wspólnoty oraz Państwa Członkowskie.

Ocena

Przepisy ogólne

Wszystkie akty Wspólnoty muszą mieć podstawę prawną w traktacie (lub w innym akcie prawnym, który mają wprowadzać). Podstawa prawna definiuje kompetencje Wspólnoty *ratione materiae* i określa sposób ich wykonania, mianowicie instrument prawny lub instrumenty, które mogą być wykorzystane oraz procedurę podejmowania decyzji.

Ze względu na konsekwencje wynikające z podstawy prawnej wybór jej ma podstawowe znaczenie, szczególnie dla Parlamentu, ponieważ decyduje ona jaką, jeśli w ogóle, rolę ma odegrać w procesie legislacyjnym.

Zdaniem Trybunału Sprawiedliwości wybór podstawy prawnej nie jest wyborem subiektywnym, lecz „musi opierać się na obiektywnych czynnikach, które podlegają ocenie sądowej”¹, takich jak cel i treść środka, o którym mowa². Dodatkowo czynnikiem decydującym powinien być główny cel przeznaczenia środka³.

Zgodnie z prawem precedensowym Trybunału Sprawiedliwości ogólny artykuł traktatu stanowi wystarczającą podstawę prawną, nawet jeżeli środek, o którym mowa, również dąży - choć w drugorzędny sposób - do osiągnięcia celu wyznaczonego w szczegółowym artykule traktatu⁴.

Jednakże jeśli środek ma jednocześnie kilka nierozzerwalnie związanych ze sobą celów, z których żaden nie jest względem innych drugorzędny i pośredni, musi on mieć oparcie w różnych istotnych przepisach traktatu⁵, chyba że jest to niemożliwe z powodu wzajemnego niedostosowania procedur podejmowania decyzji określonych przepisami⁶.

Rozpatrywany wniosek Komisji opiera się zarówno na art. 175 ust. 1 traktatu WE, jak i na art. 133, który odnosi się do art. 300. Pojawia się kwestia dopuszczalności dwojakiej podstawy prawnej.

Analiza wniosku

Przed wszystkim należy pamiętać, że odnośny wniosek jako narzędzie przekształcenia z jednej strony wprowadza zmiany merytoryczne do istniejących przepisów, a z drugiej strony kodyfikuje postanowienia, które mają pozostać niezmienione. Uchyla również akty, które zastępuje.

W opinii z dnia 15 grudnia 2008 r. Komisja Prawna, zgadzając się z opinią Wydziału Prawnego, uznała, że dodanie odniesienia do art. 133 traktatu WE do już istniejącego odniesienia do art. 175 ust. 1 stanowi zmianę merytoryczną, która powinna zostać zaznaczona szarym wyróżnieniem stosowanym z reguły do oznaczania takich zmian. To wyjaśnienie umożliwiło Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności rozpatrzenie poprawki dotyczącej względów praktycznych związanych z dodatkową podstawą prawną.

W uzasadnieniu do wniosku Komisji czytamy, że „*najważniejszymi celami rozporządzenia są zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego oraz wdrożenie międzynarodowego porozumienia w dziedzinie środowiska naturalnego. Niemniej jednak rozporządzenie zawiera środki w zakresie handlu ukierunkowane na osiągnięcie tych celów, w związku z czym opiera się na art. 175 i 133 Traktatu WE*”.

¹ Sprawa 45/86, Komisja przeciwko Radzie [1987] Zb. Orz. 1439, ust. 5.

² Sprawa C-300/89, Komisja przeciwko Radzie [1991] Zb. Orz. I-287, ust. 10.

³ Sprawa C-377/98, Holandia przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie [2001] Zb. Orz. I-7079, ust. 27.

⁴ Sprawa C-377/98 Holandia przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie [2001] Zb. Orz. I-7079, ust. 27-28; sprawa C-491/01 British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco [2002] Zb. Orz. I-11453, ust. 93-94.

⁵ Sprawa 165/87 Komisja przeciwko Radzie [1988], Zb.Orz. s. 5545, ust. 11.

⁶ Zob. np. sprawa C-300/89 Komisja przeciwko Radzie [1991] Zb.Orz. str. I-2867, ust. 17-21 (sprawa dwutlenku tytanu); sprawa C-388/01 Komisja przeciwko Radzie [2004] Zb.Orz. str. I-4829, ust. 58; sprawa C-491/01 British American Tobacco [2002] Zb.Orz. I-11453, ust. 103-111.

W rzeczywistości przewaga celów w zakresie ochrony środowiska jest nie do zakwestionowania.

Po pierwsze zgodnie z punktem 2 preambuły utrzymuje się „*poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska*” i „*dlatego istnieje potrzeba podjęcia dalszych efektywnych środków mających na celu ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska przed niekorzystnym wpływem spowodowanym takimi emisjami oraz uniknięcie ryzyka dalszego opóźnienia odbudowy warstwy ozonowej*”.

Po drugie, co jest nawet bardziej pouczające, art. 1 określający przedmiot wniosku przewiduje:

„Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące produkcji, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania, odzysku, recyklingu, regeneracji i niszczenia substancji zubożających warstwę ozonową , przepisy dotyczące przekazywania informacji o tych substancjach oraz przepisy dotyczące przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania produktów i urządzeń zawierających wymienione substancje lub od nich uzależnionych”.

Analiza tych tekstów wykazuje, że przepisy dotyczące operacji handlowych, takich jak przywóz i wywóz substancji zubożających warstwę ozonową, nie dążą do wyodrębnionego celu odnoszącego się wyłącznie do polityki handlowej, ale są związane z innymi zawartymi we wniosku postanowieniami, których ogólnym celem jest najwyraźniej ochrona zdrowia ludzkiego i środowiska.

Prawdą jest, że Rozdział IV wniosku określa zasady dotyczące handlu z krajami trzecimi, które mogą być postrzegane jako przepisy wdrażające wspólną politykę handlową, ponieważ wprowadzają głównie ograniczenia przywozu i zakaz wywozu. Przepisy te jednak działają jedynie w szerszym kontekście prawnym, który ma na celu zapewnienie szybkiej odbudowy warstwy ozonowej i uniknięcie niekorzystnych skutków dla zdrowia ludzi i ekosystemów.

Można zaprotestować uznając, że elementy te należy postrzegać jako nierozdzielnie związane i że żaden z nich nie może być uznany za drugorzędny czy niebezpośredni w porównaniu z innym, oraz że ponieważ ograniczenia przywozowe lub zakaz wywozu nie mogą być wprowadzone na mocy art. 175 traktatu WE, konieczne jest odwołanie do art. 133.

Jednakże analiza aktów prawnych, które są przedmiotem przekształcenia, szczególnie rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (z wielokrotnymi zmianami merytorycznymi) pokazuje, że pomimo podobnych przepisów wprowadzających ograniczenia przywozowe i zakaz eksportu podstawę prawną zawsze stanowił tylko art. 175. Dowodzi to, że cele w zakresie ochrony środowiska zawsze były przeważające.

W odniesieniu do połączenia dwóch podstaw prawnych Trybunał Sprawiedliwości stwierdził niedawno, że „przyjęcie za podstawę prawną łącznie art. 133 WE i art. 175 ust. 1 WE nie jest tym bardziej w stanie zagrozić uprawnieniom Parlamentu, ponieważ o ile z formalnego punktu widzenia w pierwszym z tych artykułów nie przewidziano udziału tej instytucji przy

przyjęciu takiego aktu prawnego jak akt omawiany w niniejszej sprawie, to drugi zawiera za to wyraźne odesłanie do procedury określonej w art. 251 WE. (...) połączenie podstaw prawnych nie pociąga więc za sobą w tej sprawie żadnego zagrożenia dla uprawnień Parlamentu, ponieważ użycie art. 175 ust. 1 WE pozwala mu przyjąć ten akt prawny zgodnie z procedurą współdecydowania.”¹

Biorąc jednak pod uwagę fakt, że akty wspólnotowe skupiające się na ochronie środowiska mogą przy okazji dotyczyć handlu, Trybunał stwierdził również, że pod warunkiem że dominującym aspektem jest polityka środowiskowa, zatwierdzenia takich porozumień musi odbywać się w oparciu o art. 175 ust. 1 traktatu WE, a nie art. 133².

W szczególności w odniesieniu do porozumień międzynarodowych Trybunał, w celu rozróżnienia między wspólną polityką handlową (art. 133 traktatu WE) a polityką w dziedzinie ochrony środowiska (art. 175 ust. 1 WE) jako możliwymi podstawami prawnymi dla aktów wspólnotowych, wprowadził kryterium *bezpośredniego i natychmiastowego skutku*³. Takie rozumowanie można również odnieść do innych aktów Wspólnoty. Jeżeli zatem akt wspólnotowy realizujący cele w zakresie polityki ochrony środowiska nie wywiera bezpośrednich i natychmiastowych skutków dla handlu, należy oprzeć go na art. 175 traktatu WE; w przeciwnym razie musi opierać się na art. 133 traktatu WE. Bezpośrednie i natychmiastowe skutki dla handlu nie polegają koniecznie na *promowaniu* lub *ułatwianiu* handlu. Żeby akt wspólnotowy wchodził w zakres obowiązywania art. 133 WE, wystarczy by taki akt był „instrumentem *zasadniczo* służącym ... promowaniu, ułatwianiu *lub regulowaniu* wymiany handlowej”⁴.

Z zakresu omawianego wniosku, a także z poprzedzających go aktów prawnych, wynika jednak, że środków mających na celu regulowanie handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową nie można sprowadzić do klasycznych środków handlowych, ponieważ zmierzają one przede wszystkim do ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego.

---

¹ Zob. orzeczenie z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-178/03, Komisja przeciwko Parlamentowi i Radzie [2006] Zb. Orz. I-107, ust. 59 oraz orzeczenie z tego samego dnia w sprawie C-94/03, Komisja przeciwko Radzie [2006] Zb. Orz. I-1, ust. 54.

² W przypadku porozumienia międzynarodowego zob. Opinia 2/00 („Protokół z Kartaginy o bezpieczeństwie biologicznym”) [2001] Zb. Orz. I-9713, zwłaszcza ust. 25 i 40 do 44.

³ Sprawa C-281/01, Komisja przeciwko Radzie („Energy Star”) [2002] Zb. Orz. I-12049, ust. 40 in fine i 41 in fine. Trybunał w podobny sposób rozróżnił już na przykład politykę kulturalną (dawny art. 128 traktatu WE) i przemysłową (dawny art. 130 traktatu WE): Sprawa C-42/97 Parlament przeciwko Radzie [1999] Zb. Orz. I-869, ust. 63.

⁴ W tym celu zob. Opinia 2/00, ust. 37 in fine; podkreślenie dodane. Instrumenty polityki handlowej w żadnym wypadku nie mają zawsze za wyłączny cel *promowania* lub *ułatwiania* wymiany handlowej; art. 133 WE pozwala raczej na wprowadzanie klasycznych (ochronnych) środków polityki handlowej, które mogą być równoznaczne z ograniczaniem czy nawet zabranianiem przywozu lub wywozu niektórych produktów, na przykład w przypadku nałożenia ceł antydumpingowych lub embargo na handel (w przypadku tego ostatniego zob. np. Centro-Com, [1997] Zb. Orz. I-81).

Wniosek

W świetle powyższego uważa się, że najwłaściwszą podstawą prawną jest art. 175 ust. 1 traktatu WE oraz że nie zachodzi potrzeba dodawania odwołania do art. 133, ponieważ wykraczałoby to poza rzeczywiste cele wniosku.

Na posiedzeniu w dniu 12 lutego 2009 r., Komisja Prawna postanowiła jednogłośnie¹ zalecić zastosowanie art. 175 ust. 1 traktatu WE jako podstawy prawnej dla wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (przekształcenie).

Z wyrazami szacunku,

Giuseppe Gargani

---

¹ W chwili głosowania końcowego obecni byli: Alin Lucian Antochi (przewodniczący), Rainer Wieland (wiceprzewodniczący), Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (wiceprzewodnicząca), Francesco Enrico Speroni (wiceprzewodniczący), Monica Frassoni (sprawozdawczyni komisji opiniodawczej), Sharon Bowles, Brian Crowley, Jean-Paul Gauzès, Klaus-Heiner Lehne, Alain Lipietz, Manuel Medina Ortega, Georgios Papastamkos, Aloyzas Sakalas.